

Druhého dne vyslala Libuše posly svolávat na valný sněm, aby se shromáždil národ. Když bylo po žních a nastal určený den, sjelo se i sešlo množství mužů ze všech končin země, starostové rodů i čeledí. Jak se blížila chvíle sněmu, chvátali všichni muži vzhůru k Vyšehradu. Na širokém nádvoří vedle knížecího stolce, po Libušině boku, usedly Kazi a Teta. Všichni se kněžně hluboce poklonili. Ona pak vážně pokynula z knížecího stolce a promluvila k svému lidu: „Volte vojvodu moudře, avšak opatrně, neboť je snadné vládce dosadit, ale těžko se dosazený z vlády sesazuje. Jakmile bude povýšen, vy a vše, co máte, bude v jeho moci. Trváte-li na svém předsevzetí a nemýlíte-li se ve svém přání, oznámím vám jméno knížete i místo, kde jej naleznete.“

K tomu prostý lid zajásal; všichni jedněmi ústy žádají, aby jim byl dán kníže. Libuše v bělostném rouše a s věncem kolem čela vstala a vztyčená nad nimi vztáhla proti nim ruce. Naráz vše utichlo. Každý hned stanul a hleděl na vznešenou kněžnu. Pozdvihla prst, ukázala k půlnočním horám a řekla:

„Hle, za oněmi horami je neveliká řeka, jménem Bělina. Blízko té řeky je dědina, v ní rod Stadců. Od té dědiny nedaleko oře váš vojvoda se dvěma strakatými voly. Nyní, je-li vám libo, vezměte oblečení, jaké sluší knížeti, jeďte vyřídit tomu muži vzkaz ode mne i od lidu a přiveďte sobě knížete a mně manžela. Muž má jméno Přemysl. Jeho potomstvo bude v celé této zemi panovat na věky věkův. Cestu hledat nebudete, ani ptát se nemusíte. Můj kůň vás povede, za tím jeďte. Před kterým člověkem se zastaví a zarehtá, to je ten, o kterém jsem mluvila. Tu mně teprve uvěříte, až svého vojvodu na železném stole jíst uvidíte.“

Jak Libuše pokynula, byl vyveden její jízdní kůň. Bělouš měl široký krk, z něhož mu splývala dlouhá hustá hříva. Jak mu na sedlo naložili oblečení pro knížete, vykročil a poselstvo se vydalo za ním na cestu.

